

Etapă județeană/sectoarelor municipiului București a olimpiadelor naționale școlare - 2025

**Probă scrisă
PSIHOLOGIE**

**Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
Timpul de lucru efectiv este de 3 ore.**

SUBIECTUL I (30 puncte)

Memoria și imaginația sunt strâns legate: memoria păstrează experiențele trecute, iar imaginația le modifică și le combină pentru a crea ceva nou. Fără memorie, imaginația nu ar avea puncte de plecare, iar fără imaginație, memoria ar rămâne statică. Împreună, ele ne ajută să înțelegem trecutul și să ne proiectăm viitorul. Analizați, în limbaj de specialitate, memoria și imaginația, având în vedere:

- a. caracterizarea generală a celor două procese psihice;
- b. evidențierea unei corelații existente între memorie și imaginație;
- c. prezentarea rolului memoriei, respectiv al imaginației în raport cu gândirea și cu limbajul;
- d. ilustrarea modului în care utilizarea inteligenței artificiale poate influența dezvoltarea memoriei, respectiv, a imaginației.

SUBIECTUL al II-lea (30 puncte)

Se dă textul:

„Omul este motivat de dorințe inconștiente, iar afectivitatea joacă un rol crucial în modelarea impulsurilor sale. Emoțiile nu doar că alimentează motivația, dar o și direcționează, influențând alegerile și comportamentele noastre.”

(Sigmund Freud, Interpretarea viselor)

Pornind de la textul dat:

- a. Precizați două procese/ fenomene psihice la care face referire, explicit sau implicit, în text și menționați, pentru fiecare dintre ele, câte trei însușiri/caracteristici.
- b. Prezentați două situații concrete în care cele două procesele/ fenomenele psihice precizate interacționează între ele.
- c. Construiți câte un exemplu prin care să evidențiați modul în care fiecare dintre procesele/ fenomenele psihice identificate poate stimula formarea unei trăsături pozitive de caracter.

SUBIECTUL al III-lea (30 puncte)

Analizați, în maximum două pagini, în limbaj de specialitate, profilul de personalitate prezentat în textul de mai jos:

„M-am născut la poalele Alpilor. Ca vechi campion de schi, ghid profesionist, alpinist de ture lungi, participant la opt expediții în Anzi și Himalaya, mi-am închinat viața muntelui. În contrast aparent cu acest mod de existență, de-a lungul carierei mele de alpinist am avut fericitul prilej să țin un mare număr de conferințe însoțite de proiectii. La o conferință cineva m-a întrebat dacă sunt profesor.

Îmi dădeam seama că pentru cel în fața căruia apăream îmbrăcat într-un costum impecabil, cu cravată la gât, făcând degajat o expunere despre geografia umană din Himalaya, nu păream a fi ceea ce sunt în realitate: un om de munte pe care o literatură ultra-convențională l-a înfățișat dintotdeauna sub chipul unui țărânoi grosolan, lipsit de bunele maniere. Și am înțeles dintr-odată bizareria unui destin care, dintr-un copil născut într-o familie de intelectuali cu stare, a plămădit un alpinist pasionat ce avea să devină unul dintre cuceritorii celor mai înalte și mai greu accesibile piscuri din lume.

Un lucru este sigur, și anume că nu părinții mei au fost cei care mi-au insuflat gustul pentru alpinism. Deși își petrecuseră o bună parte din viață în mijlocul munților, ei nu au practicat niciodată acest sport, ba îl desconsiderau, socotindu-l o stupidă nebunie! Îmi aduc perfect aminte că, pe când

eram un băietan de șapte sau opt ani, mama mi-a spus într-o zi: — N-am nimic împotrivă să practici orice fel de sport în afară de motociclism și alpinism. Dacă mama avea oroare de alpinism mai mult din ignoranță, tata, dimpotrivă, îl ponegrea cu bună știință, cu tot sarcasmul și disprețul de care era în stare. A te dedica unui sport atât de obositor, de primejdios și discret ca alpinismul însemna pentru el culmea absurdității.

Încă din copilărie, pare-se, manifestam o independență aproape bolnăvicioasă. Mă opuneam modului în care mă îmbrăca, riscam să încerc orice era nou și știam mereu ce vreau, însă mereu era ceva în dezacord cu ce îmi cereau părinții.

Eram un singuratic, dar nu mă simțeam singur. În afara vacanțelor de iarnă, când schiam de dimineață până seara, restul timpului liber pe care îl aveam în timpul școlii îl petreceam aproape în întregime în parc. Pentru mine nu existau cinematografe, fotbal sau după-amiezi petrecute cu colegii. Petreceam timp în parc, uneori și noaptea.

Viața exaltantă, de mic sălbatic, pe care o duceam a avut curând un efect dezastruos asupra activității mele școlare. Eram un elev foarte slab. Eram totuși disciplinat și, deși nu dovedisem o inteligență sclipitoare, nu eram considerat un copil prea prost. Marea mea dramă școlară era faptul că nu puteam să-mi concentrez atenția în clasă: fizic eram prezent, dar nu puteam pune stavilă gândurilor care o luau razna. Și asta se întâmpla în fiecare zi. Ascultam cu o oarecare bunăvoință, timp de câteva minute, cuvintele profesoarei, după care tabla neagră, băncile negre, uniformele negre și călămările negre dispăreau ca prin farmec, iar eu mă regăseam coborând nebunește o pantă înzăpezită nemărginită.

Aversiunea părinților mei față de alpinism și constrângerile la care am fost supus, în loc să mă îndepărteze de acest sport, au avut darul să mi-l facă mai fascinant, mai atractiv.

Am luptat din greu să depășesc fiecare barieră ce stătea în calea muntelui meu. Nu m-a îndepărtat de piscul idealului meu nici dezaprobarea familiei, nici lipsa prietenilor, nici efortul fizic depus pentru a avea putere, nici frigul, nici razboiul. Pentru că acolo, pe munte, m-am depășit pe mine însumi.”

(Lionel Terray, Cuceritorii inutilului. Din Alpi în Annapurna)